

В тази книжка ви осяква Ема
и това е нейната поема.
Ема е детеце като васички,
с паякви крачета и ръкички.

Щом поиска да се забавлява,
в своя гуден свят се озовава.
И волшебни, приказни перни
в тази книжка с вас ще сподели.

Паякчета, раячета, калинки
тук осякват ви в безброй картинки.
С рибките ще плувате в морето,
с птичките ще летнете в небето.

Всичко изведнъж ще бъде лесно
с толкова приятел гудесни!
Хайде да запозваме, паяли?
Ема казва ви: „Добре дошли!“.

Буболечковците

Днес беше специален ден. Родителите на Ема имаха годишнина от сватбата. Татко изненада мама с прекрасен букет от рози, орхидеи, лилиуми, фрезии и други пъстри цветя, на които Ема трудно запомняше имената, но въпреки това много харесваше. Тя реши да нарисува картина за мама и татко, на която да запази цялата тази красота дори когато цветята увехнат. Ема седна на кухненската маса с лист хартия. Беше се въоръжила с четка и водни боички и се чудеше с кое цвете да започне своята рисунка... Затова постоянно ставаше и оглеждаше внимателно букета от всички страни.

Докато разглеждаше поредното цвете, Ема забеляза малка червена буболечка на черни точки, която лазеше по едно от листенцата. Тя знаеше, че това е калинка, защото бе виждала калинки и друг път, но тази ѝ се стори много по-специална. И докато се чудеше с какво е толкова различна, цветята изведнъж пораснаха чак до тавана, а малката калинка вече беше висока почти колкото нея.

Ема веднага разбра, че се е озовала във Фонтанция. Това беше нейният приказен свят, в който тя отиваше когато си поискаше. Нейното вълшебно място, в което се случваха всякакви приключения и чудеса. Ема побърза да се представи на новата си приятелка:

– Приятно ми е, аз съм Ема. Но можеш да ми казваш и Ема-Бадема.

– И на мен ми е приятно, аз съм Калинката Ана, отивам на пазара на буболечките. Искаш ли да се поразходиш с мен? – отвърна Калинката.

Ема нямаше спешна работа, затова с охота прие поканата, все пак не всеки ден можеш да посетиш буболечковски пазар. Двете с калинката тръгнаха по пътеката, която водеше към пазара. Около тях се полюшваха огромни цветя и приказни пеперуди почти ги докосваха с кадифените си крила. Преди да пристигнат, докато минаваха през една полянка, Ема забеляза огромен розов надуваем замък. Той беше съвсем същият като този, на който обичаше да скача, когато отиваше с мама и тати на разходка в парка. Тя много се зарадва, защото веднага си представи как този път ще може да подскача колкото си иска. Когато се приближи към замъка обаче, видя, че това всъщност е гигантска розова дъвка, а едно паяче си беше залепило едно от осемте крачета за нея и се опитваше да се освободи. То плачеше тъжно.

– Защо плачеш, паяче? Защото си се залепило за дъвката ли? Е, голям прасков! Сега ще помогнем!

– Много ви благодаря! – каза паячето.

Без да губят време, Ема и Калинката Ана хванаха паячето за двете най-предни крачета и задърпаха с всички сили. Дърпаха толкова силно, че когато паячето се отскубна от лепкавия капан, и тримата се претърколиха назад и тупнаха един върху друг. Това им се стори толкова забавно, че всички прихнаха да се смеят.

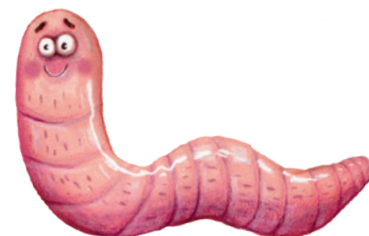
– Благодаря ви от сърце, никога няма да забравя добрината ви – каза паячето.

– А, за нищо – отвърна Ема. – Мама винаги ми казва, че трябва да си насреща, когато някой има нужда от помощ.

буба лази

Калинката Ана и Ема се сбогуваха и продължиха по пътя си, а паячето изчезна, накуцвайки с едното краче между стръкчетата трева. Имаше спешна работа, която не търпеше отлагане.

„Какво ли може да е толкова спешно?“ – помисли си Ема. И после си обеща никога да не хвърля дъвки по земята, за да не пострада някое невинно буболече.

Госпожа Калинка прекъсна мислите ѝ с думите:

– Само да пресечем тази река и сме на пазара... Но къде ли е изчезнал мостът?

Мостът, за който говореше Калинката Ана, беше всъщност една голяма клечка, която свързваше двата бряга, но сега нея я нямаше. Новата приятелка на Ема се притесни:

– О, как ще преминем сега? Сигурно дъждът, който валя снощи, е отнесъл моста надалеч...

В този миг зад тях се появиха няколко мравки, които носеха цветенца камбанки на гърба си, а след тях вървеше, все още понакуцвайки, и паячето, на което бяха помогнали преди малко.

– Аз ще помогна! – каза то и се зае чевръсто да плете нещо с всичките си осем крачета, прескачайки между двата бряга на рекичката.

Плетката приличаше на дебела паяжинка, в която през определено разстояние паячето вплиташе и по едно цветче. След малко работата приключи, а мравките хванаха вече измайсторената плетка и я опънаха добре над рекичката. Появи се лифт, чиито седалки бяха направени от цветчета - камбанки, които бяха много нежни, но достатъчно здрави, за да може да седнат на тях Ема и Ана.

„Еха, не всеки ден може да се качиш на такъв лифт!“ – помисли си Ема. Благодарни на доброто паяче за помощта и с Ана се качиха на едно от цветчетата. Когато лифтът потегли, Ема разпери ръчички и си представи, че лети. А когато ги отвори, вече не беше във Фонтанция.

Ех, какво страхотно приключение! А и научи нещо много важно – хубаво е да помагаш на другите! Това кара не само теб да се чувстваш добре, но и тези, за които го правиш. Така и те правят добрини и предават доброто нататък.

*Когато над реката няма клетка,
на помощ идва сръйна буболетка.
Приятелите винаги помагат
и после заедно се забавляват!*

Край